

Zbierka súdnych rozhodnutí

Vec C-3/16

**Lucio Cesare Aquino
proti
Belgische Staat**

(návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Hof van beroep te Brussel)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Právo Únie – Práva priznané jednotlivcom – Porušenie súdom – Prejudiciálne otázky – Podanie návrhu na Súdny dvor – Vnútroštátny súd rozhodujúci v poslednom stupni“

Abstrakt – Rozsudok Súdneho dvora (prvá komora) z 15. marca 2017

1. *Prejudiciálne otázky – Podanie návrhu na Súdny dvor – Otázky výkladu – Povinnosť položiť prejudiciálnu otázku – Súd vydávajúci rozhodnutie, ktoré podľa vnútroštátneho práva možno napadnúť opravným prostriedkom – Neexistencia takejto povinnosti – Nepreskúvanie opravného prostriedku z dôvodu spätvzatia navrhovateľa – Neexistencia vplyvu*

(Článok 267 tretí odsek ZFEÚ)

2. *Prejudiciálne otázky – Podanie návrhu na Súdny dvor – Otázky výkladu – Povinnosť položiť prejudiciálnu otázku – Zamietnutie opravného prostriedku v kasačnom konaní z dôvodov neprípustnosti týkajúcich sa samotného konania pred dotknutým súdom – Neexistencia takejto povinnosti – Dodržiavanie zásad ekvivalencie a efektivity*

(Článok 267 tretí odsek ZFEÚ)

1. Článok 267 tretí odsek ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že súd, ktorého rozhodnutia možno napadnúť opravným prostriedkom podľa vnútroštátneho práva, nemožno považovať za súd rozhodujúci v poslednom stupni v prípade, ak kasačný opravný prostriedok podaný proti rozhodnutiu tohto súdu nebol preskúmaný z dôvodu spätvzatia zo strany žalobcu.

Ako Súdny dvor niekoľkokrát zdôraznil, súd rozhodujúci v poslednom stupni predstavuje v súlade s jeho pomenovaním poslednú inštanciu, pred ktorou môže jednotliviec uplatniť práva, ktoré mu prislúchajú na základe práva Únie. Súdny rozhodujúce v poslednom stupni sú poverené zabezpečiť na vnútroštátnej úrovni jednotný výklad právnych noriem (pozri v tomto zmysle rozsudky z 30. septembra 2003, Köbler, C-224/01, EU:C:2003:513, bod 34, a z 13. júna 2006, Traghetti del Mediterraneo, C-173/03, EU:C:2006:391, bod 31).

Z toho vyplýva, že Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Rada pre cudzinecké spory) by sa nemala považovať za súd rozhodujúci v poslednom stupni, keďže jej rozhodnutia môžu byť preskúmané vyššou inštanciou, pred ktorou môžu jednotlivci uplatniť práva, ktoré im priznáva právo Únie. Rozhodnutia, ktoré prijíma, teda nie sú vydané vnútroštátnym súdom, ktorého rozhodnutia nemôžu byť predmetom opravných prostriedkov podľa vnútroštátneho práva v zmysle článku 267 tretieho odseku ZFEÚ.

Okolnosť, že podľa ustanovení článku 18 kráľovského nariadenia z 30. novembra 2006 stanovujúceho kasačné konanie pred Štátnou radou u navrhovateľa, ktorý podal kasačný opravný prostriedok proti rozhodnutiu Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Rada pre cudzinecké spory), platí nevyvrátiteľná domnienka, že vzal späť návrh na začatie konania, ak nepožiadal o pokračovanie v konaní v lehote tridsiatich dní odo dňa, keď mu bola oznámená správa pojednávajúceho úradníka, ktorý dospel k záveru o neprípustnosti žaloby, nemá nijaký vplyv na skutočnosť, že rozhodnutia Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Rada pre cudzinecké spory) možno napadnúť pred vyššou inštanciou a v dôsledku toho sú vydané súdom, ktorý nerozhoduje v poslednom stupni.

(pozri body 34, 36 – 38, bod 1 výroku)

2. Článok 267 tretí odsek ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že súd rozhodujúci v poslednom stupni môže upustiť od predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru, ak sa kasačný opravný prostriedok zamietne z dôvodov neprípustnosti, ktoré sú vlastné konaniu pred týmto súdom, ak boli dodržané zásady ekvivalencie a efektivity.

V tejto súvislosti je najskôr potrebné pripomenúť, že pokiaľ proti rozhodnutiu vnútroštátneho súdu neexistuje nijaký opravný prostriedok, v zásade je povinný obrátiť sa na Súdny dvor v zmysle článku 267 tretieho odseku ZFEÚ, pokiaľ je v konaní pred ním nastolená otázka týkajúca sa výkladu Zmluvy o FEÚ (rozsudok z 18. júla 2013, Consiglio Nazionale dei Geologi, C-136/12, EU:C:2013:489, bod 25).

Zo vzťahu medzi článkom 267 druhým odsekom ZFEÚ a článkom 267 tretím odsekom ZFEÚ vyplýva, že súdy uvedené v článku 267 treťom odseku ZFEÚ majú rovnakú mieru voľnej úvahy ako všetky ostatné vnútroštátne súdy, pokiaľ ide o otázku, či je rozhodnutie vo veci práva Únie nevyhnutné na to, aby im umožnilo vydanie ich rozhodnutia. Tieto súdy preto nie sú povinné predložiť otázku výkladu práva Únie nastolenú v konaní pred nimi, ak otázka nie je relevantná, t. j. v prípade, ak akákoľvek odpoveď na túto otázku nebude môcť mať nijaký vplyv na rozhodnutie sporu (rozsudok z 18. júla 2013, Consiglio Nazionale dei Geologi, C-136/12, EU:C:2013:489, bod 26).

V dôsledku toho v prípade, ak podľa procesných pravidiel dotknutého členského štátu žalobné dôvody vznesené pred súdom uvedeným v článku 267 treťom odseku ZFEÚ musia byť vyhlásené za neprípustné, návrh na začatie prejudiciálneho konania nemožno považovať za nevyhnutný a relevantný na to, aby mohol tento súd vydať svoje rozhodnutie.

(pozri body 42 – 44, 56, bod 3 výroku)